

Egy túlokos férfi sírkőmonológja

Nem volt bartóki nyugtalansággal zajduló tavaszkorom. Hogy is lehetett volna dörgő-süvöltő őszi dóm és önvallatón sziszegő telem? Csak egy ugrabugra, közönséges „életművész” voltam. Sosem sértettem meg a provinciám és a civilizáció édenkertjének pokoli szabályait. A szellemi vajúdást egy-egy hangverseny- és színházbérlettel letudtam, és a digitális vértócsák látványától nagyra nőtt étvágygal, szívinfarktuszig nassoltam a képernyő előtt. Ha – korábban – még el-elragadott a megvadulni vágyó képzelet: később már megfékeztem egy-egy dermesztő közhellyel, vagy orra buktattam valamilyen, kemény fából faragott, kiszáradt paradoxonnal. Holmi kifinomult, „mindennapi örület” ártott volna a pénz-, presztíz- és párkeresés versenysikerének. Sosem engedtem megzavarni – sem kívülről, sem belülről – a valóságmámort.